

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Ιανουάριος 2014

Σιχαίνομαι τα Χριστούγεννα. Έχω σχεδόν πατήσει τα σαράντα και μου φαίνεται πως τα σιχαίνομαι για περισσότερη από τη μισή μου ζωή. Έπαιζα κάποτε ποδόσφαιρο επαγγελματικά και τώρα προπονώ άλλους να κάνουν το ίδιο· άρα, τα Χριστούγεννα είναι εκείνη η εποχή του χρόνου που συνδέω μ' ένα αγωνιστικό πρόγραμμα γεμάτο σαν το Hamleys το παιχνιδάδικο. Σημαίνει ξύπνημα νωρίς το πρωί για προπόνηση σε καμένο από την αγωνιά γρασίδι, τένοντες που τοιμπάνε γιατί δεν υπήρχε χρόνος να ξεκουραστούν, μεθυσμένους οπαδούς που περιμένουν από την ομάδα τους περισσότερα απ' όσα λογικά θα μπορούσε να κάνει – για να μην αναφέρω τις υψηλές προσδοκίες από έναν ιδιοκτήτη ή έναν πρόεδρο ομάδας που δε συγχωρούν το παραμικρό – και εύκολα, τάχα μου, παιχνίδια απέναντι σε σκιτζίδες στον πάτο της βαθμολογίας, που μπορούν να σου την κάνουν γυριστή.

Δεν έχει αλλάξει κάτι φέτος. Τη δεύτερη μέρα των Χριστουγέννων* παίζουμε εκτός έδρας με την Τσέλσι, κι αυτό σημαίνει ότι νωρίς το πρωί των Χριστουγέννων, όταν το ενεήντα εννιά τοις εκατό της χώρας ασχολείται με το άνοιγμα των δώρων, με τη λειτουργία στην εκκλησία, με την τηλεόραση που είναι ανοιχτή μπροστά από το τζάκι ή, τέλος πάντων, με το να αρχίζουν το ποτό, εμείς είμαστε στο προπονητήριο της ομάδας στο Χάν-

* Boxing Day: Η πιο σημαντική, λόγω παράδοσης, αγωνιστική του αγγλικού πρωταθλήματος. (Σ.τ.Μ.)

γκμανς Γουντ του Θέροκ. Δυο μέρες μετά, την εικοστή ογδόη, παίζουμε και πάλι εκτός έδρας, στο Νιουκάστλ, πριν παίζουμε στην έδρα μας την Πρωτοχρονιά απέναντι στην Τότεναμ. Τρία παιχνίδια σε έξι μέρες. Αυτό δεν είναι άθλημα αλλά γαμημένο ironman τρίαθλο*. Όταν οι άνθρωποι που εμπλέκονται με το επαγγελματικό ποδόσφαιρο κάνουν λόγο για το υπέροχο παιχνίδι, συνήθως δεν αναφέρονται και στις γιορτές των Χριστουγέννων. Κι όποτε θυμάμαι την ιστορία που διάβασα σε περιοδικά τύπου *Αγόρι* για τον φιλικό αγώνα στην εμπόλεμη ζώνη του Πρώτου Παγκόσμιου πολέμου ανάμεσα σε Βρετανούς και Γερμανούς στρατιώτες, σκέφτομαι μέσα μου, ναι, για να τους δω να κάνουν το ίδιο χωρίς τερματοφύλακα σε καλή κατάσταση και με έναν τεμπέλη, μονόπανο κεντρικό μέσο που ελπίζει να πάρει μεταγραφή σε άλλη ομάδα, ώστε να διπλασιάσει την αμοιβή του – που ήδη έχει εκτοξευθεί στη στρατόσφαιρα – μετά το μεταγραφικό παράθυρο του Ιανουαρίου. Έτσι αποκαλούμε τη μεταγραφική περίοδο τεσσάρων εβδομάδων που έχουμε στο μέσον της περιόδου, όταν και η ΦΙΦΑ λέει ότι μια ευρωπαϊκή ομάδα μπορεί να δηλώσει νέους παίκτες. Για να είμαι ειλικρινής, βρίσκω την ιδέα του παραθύρου του Ιανουαρίου ηλίθια – τίποτα καινούργιο δηλαδή για τη ΦΙΦΑ – επειδή οδηγεί σε νοοτροπία ξεπουλήματος· οι ομάδες προσπαθούν να ξεφορτωθούν τα σαπάκια τους και να πληρώσουν τρελά ποσά για κάποιο φαντεζί ταλέντο που μπορεί να τους ενισχύσει, ώστε να διατηρήσουν τις ελπίδες τους να κερδίσουν κάτι ή να μείνουν στην κατηγορία. Πέρα απ' όλα αυτά όμως, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι κάθε προπονητής ψάχνει να αγοράσει νέους παίκτες: η σωστή συμφωνία μπορεί να είναι αποφασιστική για τον τίτλο ή για την αποφυγή του υποβιβασμού. Δείτε μόνο τους παίκτες που έχουν

* Άθλημα που θεωρείται από τα πιο δύσκολα στον κόσμο και περιλαμβάνει αγώνα κολύμβησης 3,86 χμ., αγώνα ποδηλασίας 180,25 χμ. και μααραθώνιο και όλα αυτά την ίδια μέρα, περίπου σε 17 ώρες. (Σ.τ.Ε.)

αγοραστεί σε πρόσφατα μεταγραφικά παράθυρα, για να δείτε και την αξία του να υπογράψει στην ομάδα σου κάποιος στα μέσα της περιόδου: Λουίς Σουάρες, Ντάνιελ Στάριτς, Φιλίπε Κουτίνιο, Πατρίς Εβρά, Νεμάνια Βίνιτς· όλοι τους ήρθαν στις ομάδες τους στις μεταγραφές του Ιανουαρίου. Αν έχετε προσπαθήσει να βγάλετε λεφτά αγοράζοντας και πουλώντας διαδοχικά σπίτια, όταν διάφοροι τζογαδόροι δεν μπορούν να αγοράσουν καινούργιο σπίτι μέχρι να πουλήσουν το παλιό τους, τότε μπορείτε ίσως να καταλάβετε πόσο περίπλοκο και στην κόψη του ξυραφιού είναι το παιχνίδι που παίζεται τον Ιανουάριο. Προσωπικά, πιστεύω ότι τα πράγματα ήταν καλύτερα παλιότερα, όταν το παράθυρο ήταν πάντα ανοιχτό· αλλά και πάλι ανήκω στους ανθρώπους που πιστεύουν ότι σχεδόν τα πάντα στο παιχνίδι ήταν καλύτερα πριν από το Sky TV, τα άμεσα ριπλέι και την αλλαγή που επέβαλε το 2005 το Διεθνές Ποδοσφαιρικό Συμβούλιο στον κανόνα του οφσάιντ.

Υπάρχει όμως κι ένας άλλος, πολύ πιο σκοτεινός λόγος που δε μου πολυαρέσουν τα Χριστούγεννα. Το 2004, στις 23 Δεκεμβρίου, με βρήκαν ένοχο για βιασμό και καταδικάστηκα σε οχτώ χρόνια φυλάκισης και δε χρειάζεται να είστε το φάντασμα του γαμημένου του Τζέικομπ Μάρλεϊ* για να εξηγήσετε πώς αυτό μπορεί να έχει αρνητικές συνέπειες στον καθενός τα Χριστούγεννα, τα περασμένα, τα τωρινά και τα μελλοντικά.

Αλλά θα επιστρέψουμε σε αυτό αργότερα.

Το όνομά μου είναι Σκοτ Μάνσον και είμαι βοηθός προπονητή στη Λόντον Σίτι. Επειδή προπονούμαι κι εγώ με τα παιδιά, προσπαθώ να δίνω το καλό παράδειγμα, κι αυτό σημαίνει τέλος το αλκοόλ από τις 22 Δεκεμβρίου μέχρι και το βράδυ της Πρωτοχρονιάς. Είναι σαν να είσαι Μάρτυρας του Ιεχωβά στο γάμο

* Χαρακτήρας στα *Χριστουγεννιάτικα κάλαντα* του Ντίκενς, πρώην συνεργάτης του Σκρουτζ και καταδικασμένος να περιπλανιέται στη γη μετά το θάνατό του εξαιτίας της τρυφιλής ζωής του. (Σ.τ.Μ.)

κάποιου ποδοσφαιριστή με τη σαγήνη του γκόμενα, από αυτούς που λατρεύουν τα κουτσομπολίστικα περιοδικά. Όχι αλκοόλ, όχι ξενύχτια, μόνο σωστή διαίτα και σίγουρα όχι κάπνισμα· ο Θεός να φυλάξει μη δω – ή, το πιθανότερο, ο φροντιστής της ομάδας, ο Μόρις ΜακΣέιν – κάποιον από τους παίχτες μου σ' ένα περιοδικό να οδηγήει το αυτοκίνητό του φεύγοντας από κάποιο κλαμπ την παραμονή των Χριστουγέννων με ένα Silk Cut στο χέρι. Έχω φτάσει να σκυλοβρίσω τον σέντερ φορ μας γιατί έκανε τατουάζ με δράκο – δώρο Χριστουγέννων από την εγκεφαλικά νεκρή σύζυγό του – τη μέρα πριν από το ντέρμπι της Πρωτοχρονιάς. Κι αν δεν το ξέρατε, τα τατουάζ πονάνε, πονάνε πολύ, για να μην πω για τα μελάνια και τις χρωστικές που μπορεί να είναι μολυσμένα και να σου προκαλέσουν ναυτία, κοκκιώματα, πάθηση στους πνεύμονες, μόλυνση στις αρθρώσεις και πρόβλημα στην όραση. Έχετε ακούσει για εκείνο το εδάφιο της Βίβλου που λέει ότι το σώμα μας είναι ναός; Αυτό ισχύει ακόμα περισσότερο για τους ποδοσφαιριστές και το καλό που σου θέλω είναι να μην το γαμήσεις, ειδικά αν θες να πληρώνεσαι εκατό χιλιάρικα τη βδομάδα. Το εννοώ· θες να αγοράσεις κάτι καλό για έναν ποδοσφαιριστή τα Χριστούγεννα; Πάρ' του καμιά ταινία σε DVD κι ένα μπουκάλι Acqua di Parma. Μην του δώσεις όμως κουπόνι να καλύψει με γκραφίτι το ναό του – τουλάχιστον όχι μέχρι να τελειώσουμε με τις γιορτές και τις πρώτες αγωνιστικές του Ιανουαρίου.

Στους αγώνες η Λόντον Σίτι έφερε ισοπαλία 0-0 με τη Μάντσεστερ Γιουνάιτεντ, έχασε 4-3 από τη Νιουκάστλ, κέρδισε 2-1 την Τότεναμ – τα αποτελέσματα αυτά μας άφησαν ένατους στην Πρέμιερ Λιγκ – ενώ στο Κύπελλο Capital One ήρθαμε ισόπαλοι 0-0 με τη Γουέστ Χαμ στον πρώτο αγώνα. Τίποτε απ' όλα αυτά δεν είχε σημασία όμως – τουλάχιστον για μένα – επειδή στο πέμπτο λεπτό του αγώνα στο Σίλβερτάνουμ Ντοκ ενάντια στην Τότεναμ, ο Ντιντιέ Κασέλ, ο πρώτος μας τερματοφύλακας, υπέστη σοβαρό τραυματισμό στο κεφάλι, αφού συγκρούστηκε με το δο-

κάρι σε μια προσπάθεια να αποκρούσει ένα δυνατό, φαλτσαριστό σουτ του Άλεξ Πρίτσαρντ.

Το χτύπημα και μόνο ήταν αποκρουστικό· στην αρχή όλοι πίστεψαν ότι ο ήχος που έπιασαν τα μικρόφωνα δίπλα στο τέρμα ήταν η μπάλα που χτύπησε στις διαφημιστικές πινακίδες και μόνο αφού το Sky Sports έδειξε το περιστατικό αρκετές φορές σε αργή κίνηση – πρέπει να ενθουσίασε την οικογένεια του Ντιντιέ –, συνειδητοποίησε ο κόσμος ότι ο κρότος που ακουγόταν ήταν το κρανίο του τερματοφύλακα που θρυμματιζόταν στο δοκάρι. Δεν είμαι σίγουρος ποιος ήταν περισσότερο ταραγμένος, τα δικά μας τα παιδιά ή της Τότεναμ.

Ο Κασέλ έπεσε αναίσθητος και δεν είχε συνέλθει ακόμα, όταν τον μετέφεραν εκτός γηπέδου οι τραυματιοφορείς από το St John Ambulance.* Τέσσερις μέρες μετά ήταν ακόμα αναίσθητος στο νοσοκομείο. Κανείς δε χρησιμοποιεί τη λέξη κώμα – κανείς εκτός από τις εφημερίδες φυσικά, που τον βάζουν να παίζει τερματοφύλακας στην ομάδα του Αγίου Πέτρου –, αλλά με τον αγώνα για τον τρίτο γύρο του Κυπέλλου Αγγλίας στην έδρα της Λιντς Γιουνάιτεντ να έρχεται το επόμενο Σαββατοκύριακο, ήδη ψάχνουμε να αγοράσουμε αντικαταστάτη τερματοφύλακα από την παλιά ομάδα του πατέρα μου, τη Χαρτ οφ Μιντλθόθιαν, της οποίας οι πιστωτές πιστεύουν ότι το να πληρώνεις τα χρέη σου είναι πιο σημαντικό από το να μη δέχεσαι τέρματα. Ο Κένι Τρέινορ είναι ευκαιρία, αφού τον παίρνουμε με εννιά εκατομμύρια λίρες, σχεδόν τα δύο τρίτα που χρωστάνε απ' ό,τι φαίνεται οι Τζάμπος** στις τράπεζες.

Ο νέος μας προπονητής, ο Ζοάο Γκονζάλες Ζάρκο, μίλησε για

* Φιλανθρωπική οργάνωση που δραστηριοποιείται σε αρκετές χώρες και στόχο έχει να διδάξει σε όσο το δυνατόν περισσότερους ανθρώπους τις πρώτες βοήθειες. (Σ.τ.Μ.)

** Ένα από τα παρατσούκλια της Χαρτς (όπως είναι συνήθως γνωστή, αντί για Χαρτ οφ Μιντλθόθιαν), ομάδας του Εδιμβούργου. (Σ.τ.Μ.)

τον Ντιντιέ Κασέλ με τον συνήθη αινιγματικό του τρόπο σε όλες τις τηλεοπτικές κάμερες και τους δημοσιογράφους που περίμεναν στο πεζοδρόμιο έξω από το Βασιλικό Νοσοκομείο του Λονδίνου, όπου είχαμε πάει να τον επισκεφθούμε:

«Δε θέλω να μιλήσω για αντικατάσταση τερματοφύλακα. Σας παρακαλώ, μη μου κάνετε τέτοιες ερωτήσεις. Τη συγκεκριμένη στιγμή, το μυαλό μας βρίσκεται στον Ντιντιέ και στην οικογένειά του. Προφανώς, του ευχόμαστε ταχεία ανάρρωση. Το μόνο που μπορώ να πω για όσα έγιναν είναι ότι δεν έχει σημασία πόσα σχέδια κάνεις ή πόσο υπό έλεγχο έχεις την ομάδα σου, η ζωή πάντα βρίσκει τρόπο να βάζει την μπάλα στα δίχτυα σου». Άνθρωπος συχνά συναισθηματικός, ο Ζάρκο σκούπισε ένα δάκρυ από το μάτι του, καθώς πρόσθετε: «Ακούστε, στο ποδόσφαιρο δεν μπορείς να παίζεις κάτω από το φως των προβολέων χωρίς να δημιουργούνται σκιές, κι αυτό είναι απαραίτητο να το γνωρίζουμε. Κάθε παίκτης, κάθε προπονητής στο πρωτάθλημα καταλαβαίνει πώς είναι να παίζεις κάποιες φορές κάτω από μια σκιά. Παρά ταύτα, θα ήθελα να προσθέσω το εξής – και απευθύνομαι τώρα σε όσους από εσάς έχουν γράψει ή έχουν πει πράγματα που δεν πρέπει ποτέ να λέγονται, όταν ένας νέος άνθρωπος παλεύει για τη ζωή του: Είμαι σαν τον ελέφαντα. Δεν ξεχνώ ποιος λέει τι και πότε. Δεν ξεχνώ. Κι όταν όλα αυτά τελειώσουν, θα σας ποδοπατήσω, θα σκουπίσω τον κώλο μου με τα λόγια σας και θα κατοικήσω στο κεφάλι σας. Οι υπόλοιποι θα πρέπει πάντα να θυμούνται ότι στη Λόντον Σίτι είμαστε μια αγαπημένη οικογένεια. Ένας από εμάς, ένας από τους γιους μας, είναι άρρωστος, ναι, αλλά θα το ξεπεράσουμε. Σας το υπόσχομαι, η ομάδα αυτή θα πορευτεί και πάλι στο φως. Το ίδιο και ο Ντιντιέ Κασέλ».

Δε θα μπορούσα να τα είχα πει καλύτερα. Πιο πολύ μου άρεσε εκεί που ο Ζοάο Ζάρκο είπε ότι θα σκούπιζε τον κώλο του με τα λόγια κάποιων δημοσιογράφων και θα κατοικούσε στα κεφάλια τους. Αλλά έτσι είμαι εγώ, ε; Δεν έχω κανένα λόγο να συμπαθώ

καμιά εφημερίδα. Πολλοί από τους δημοσιογράφους που ξέρω δημιουργούν συνέχεια προβλήματα, μόνο που το αποκαλούν ρεπορτάζ, λες και αυτό δικαιολογεί τα πάντα. Λοιπόν, όχι. Για μένα αυτό δεν ισχύει.

Τότε βέβαια δεν μπορούσαμε να το γνωρίζουμε, αλλά τα προβλήματά μας στο Ακάνθινο Στεφάνι μόλις άρχιζαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Ακάνθινο Στεφάνι είναι το παρατσούκλι που έχουν δώσει οι ντόπιοι στο γήπεδο της Σίτι στο Σιλβεράουν Ντοκ, στο Ιστ Εντ του Λονδίνου, αν και η φράση χρησιμοποιήθηκε πρώτα από τη γλύπτρια Μάγκι Χάμπλινγκ, που ήταν η καλλιτεχνική σύμβουλος για τους αρχιτέκτονες του κτιρίου Μπέλιου & Χαμερστάιν. Μου αρέσει πολύ η δουλειά της και έχω στην κατοχή μου αρκετές δικές της θαλασσογραφίες. Ναι, πίνακες που δείχνουν τη θάλασσα. Ξέρω, ακούγεται γελοίο, αλλά αν τους βλέπατε, θα καταλαβαίνατε ότι είναι πραγματικά κάτι το ξεχωριστό.

Το στάδιο δε διαφέρει σε κατασκευή από τη Φωλιά του Πουλιού στο Πεκίνο, το οποίο χρησιμοποιήθηκε στους Ολυμπιακούς Αγώνες του 2008· αποτελείται από δύο ανεξάρτητες δομές: τις τοιμεντένιες πορτοκαλιές εξέδρες (πορτοκαλί είναι το χρώμα της εντός έδρας εμφάνισης της Σίτι) κι ένα εξωτερικό ατσάλινο πλαίσιο που πραγματικά μοιάζει με ακάνθινο στεφάνι. Είναι το κτίριο που ξεχωρίζει πιο πολύ σε όλο το ανατολικό Λονδίνο και το χτίσιμό του κόστισε πεντακόσια εκατομμύρια λίρες· οπότε, δεν είναι παράξενο που ιδιοκτήτης της ομάδας είναι ένας Ουκρανός δισεκατομμυριούχος με τόσα λεφτά, που δεν αποκλείω να τα χέζει κιόλας. Σύμφωνα με το περιοδικό *Forbes*, ο Βίκτορ Γιεβεγκένοβιτς Σοκόλνικοφ έχει περιουσία είκοσι δισεκατομμυρίων δολαρίων και αυτό του δίνει την πεντηκοστή θέση στη λίστα με τους πλουσιότερους ανθρώπους στον κόσμο. Μη με ρωτήσετε πώς απέκτησε ο κύριος Σοκόλνικοφ αυτό το σε μέγεθος Μάτερ-

χορν* βουνό από μετρητά; Το μόνο που ξέρω είναι ό,τι μου είπε ο κ. Σοκόλνικοφ: ο πατέρας του δούλεψε σε εργοστάσιο παρασκευής φωτογραφικού φιλμ σε μια μικρή ουκρανική πόλη που ονομάζεται Σόσκα και ότι έβγαλε το πρώτο του εκατομμύριο από το εμπόριο κάρβουνου και ξυλείας, το οποίο μετά ξόδεψε σε επενδύσεις μεγάλου ρίσκου που απέδωσαν. Και μη με ρωτήσετε ούτε πώς έπεισε την Αγγλική Ποδοσφαιρική Ομοσπονδία και το δήμαρχο του Λονδίνου να τον αφήσουν να αναλάβει τα χρέη τεσσάρων παλιών ομάδων του ανατολικού Λονδίνου που είχαν τεθεί υπό καθεστώς διαχείρισης, ώστε να μπουν πάλι στο παιχνίδι από τη Δεύτερη Κατηγορία** ως Λόντον Σίτι. Υποψιάζομαι πως τα λεφτά – карабиές από λεφτά – έπαιξαν κάποιο ρόλο. Ο Σοκόλνικοφ έχει ξοδέψει μια περιουσία για την ανοικοδόμηση του Σιλβερτάουν Ντοκ και του Τεμς Γκεϊτγουέι και η ομάδα – που κατάφερε να ανέβει στην Πρέμιερ Λιγκ μετά από μόλις πέντε χρόνια – έχει πλέον περισσότερους από τετρακόσιους υπαλλήλους και δε χρειάζεται καν να αναφέρω τα χρήματα που έρχονται σε μια περιοχή του Λονδίνου που κάποτε ήταν κακή λέξη. Εκτός από το στάδιο, ο Σοκόλνικοφ έχει υποσχεθεί ότι η εταιρία του, Shostka Solutions AG, θα χτίσει τη νέα γέφυρα πάνω από τον Τάμεση στο Τεμς Γκεϊτγουέι, έργο που είχε ματαιώσει ο Μπόρις Τζόνσον*** το 2008 επειδή ήταν υπερβολικά δαπανηρό· ή τουλάχιστον θα το κάνει όταν τα μουνόπανα του Εργατικού Κόμματος στην επιτροπή σχεδιασμού ξυπνήσουν και καταλάβουν τι γίνεται εξαιτίας του σαματά που σηκώνει. Για την ώρα, το πλάνο βρίσκει μόνο αντιρρήσεις και εμπόδια.

* Μια από τις υψηλότερες κορυφές των Άλπεων, γνωστή και για το εντυπωσιακό τριγωνικό της σχήμα. (Σ.ζ.Μ.)

** Σύμφωνα με το παλιό σύστημα του αγγλικού ποδοσφαίρου, η Δεύτερη Κατηγορία (Second Division) ήταν τρίτη τη τάξει. Σήμερα έχει αντικατασταθεί από τη League One. Πιο πάνω είναι η Championship και στο ανώτερο σκαλί η Premier League. (Σ.ζ.Μ.)

*** Δήμαρχος του Λονδίνου από το 2008. (Σ.ζ.Μ.)

Όταν έφτασα από το νοσοκομείο στο διαμέρισμά μου στη Μανρέσα Ρούντ, στο Τσέλσι, η Σόνια, η κοπέλα μου, ήρθε κατευθείαν στην πόρτα με μεγάλα μάτια και χαμηλή φωνή.

«Έχει έρθει ο Ματ», είπε.

«Ποιος Ματ;»

«Ο Ματ Ντρέναν».

«Τι στο καλό θέλει;»

«Δεν είμαι σίγουρη πως ξέρει κι ο ίδιος», απάντησε η Σόνια.
«Τα 'χει πει και είναι σε περίεργη κατάσταση, νομίζω».

«Τι έκπληξη!».

«Είναι εδώ πάνω από μια ώρα, Σκοτ. Και δεν έχω κανένα πρόβλημα να σου πω ότι δυσκολεύτηκα να τον κρατήσω μακριά από την κάβα μας».

«Το φαντάζομαι».

Φίλησα το δροσερό της μάγουλο και έσφιξα ταυτόχρονα τα χέρια μου γύρω της. Ήξερα ότι δε συμπαθεί τον Ντρέναν και δεν είχε άδικο· δεν είχε γνωρίσει ποτέ τον Ματ Ντρέναν που κάποτε ήξερα εγώ.

«Σκοτ, δε θα τον αφήσεις να μείνει εδώ, ε; Τουλάχιστον να μην κοιμηθεί εδώ. Με τρομάζει όταν είναι μεθυσμένος».

«Είναι άκακος, άγγελέ μου».

«Όχι, δεν είναι, Σκοτ. Είναι μια πληγείσα περιοχή από μόνος του».

«Άσ' το πάνω μου, αγάπη μου. Πήγαινε... να ασχοληθείς με κάτι άλλο. Το έκανες το καθήκον σου. Αναλαμβάνω εγώ τώρα».

Ο Ντρέναν στεκόταν όρθιος στο καθιστικό – για πόσο ακόμα; – και κοιτούσε έναν από τους πίνακες της Χάμπλινγκ: ένα τεράστιο κύμα που θύμιζε τσουνάμι και θα έσκαγε στην παραλία του Σάφοκ, κοντά στο μέρος όπου ζούσε και εργαζόταν η καλλιτέχνης. Πλησίασα τον παλιό μου συμπαίχτη, στάθηκα δίπλα του για λίγο και έβαλα το χέρι μου στον ώμο του για να τον στηρίξω. Στο σύντομο διάστημα ανάμεσα στην αποχώρηση της Σόνιας από το

δωμάτιο και στη δική μου είσοδο, είχε βάλει μόνος του ένα ποτήρι ούισκι από την κάβα και ήλπιζα να του το πάρω, αν ποτέ το άφηγε από τα χέρια του. Το πουκάμισό του ήταν σκισμένο και βρώμικο και στο λοβό του αυτιού του υπήρχε ένας τεράστιος βολβός από ξεραμένο αίμα εκεί όπου κάποτε ήταν ένα διαμαντένιο σκουλαρίκι.

«Όπως φαίνομαι, έτσι νιώθω», είπε ο Ντρέναν.

Η ανάσα του μύριζε σαν κάδος ανακύκλωσης για μπουκάλια.

«Δε θα κάνεις εμετό εδώ μέσα, έτσι, Ματ; Το χαλί είναι καινούργιο».

Ο Ντρέναν γέλασε. «Μπα, πρέπει να έχω φάει κάτι για να κάνω εμετό», είπε.

«Μπορούμε να πάμε για κεμπάπ, αν θες. Και μετά να σε πάω σπίτι».

Είχε περάσει καιρός από τότε που είχα φάει στο Κεμπάπ Κιντ στο Πάρσονς Γκριν· αυτή την εποχή προτιμούσα σουσι, αλλά θα πήγαινα κι εκεί, αν αυτό σήμαινε πως θα 'νιωθε χαρούμενος ο Ντρένο.

«Δεν πεινάω», είπε.

«Τι κάνεις εδώ; Είχα την εντύπωση πως θα υποδεχτείς το Νέο Έτος με την Τίφανι».

Ο Ντρέναν με κοίταξε βουρκωμένος. «Ήρθα να ρωτήσω πώς τα πάει το παλικάρι σου από τη Γαλλία. Ξέρεις, εκείνος που χτύπησε το κεφάλι του; Πήγα στο νοσοκομείο, αλλά με πέταξαν έξω γιατί ήμουν τύφλα».

«Με εκπλήσσει που δε σου πρόσφεραν κρεβάτι. Κοίτα πώς είσαι, Ματ. Σε πέταξε έξω και κανένας άλλος ή είναι το ΕΣΥ όσο άθλιο λένε ότι είναι;»

«Είχα ένα καβγαδάκι με την Τιφ». Τον είχα ακούσει να το λέει και στο παρελθόν. Δεν μπορούσα να ξέρω όμως ότι δεν ήταν απλώς ένα καβγαδάκι, ότι ήταν κάτι περισσότερο· ότι η Τιφ βρισκόταν στο ίδιο νοσοκομείο με τον Ντιντιέ Κασέλ και ότι αυτός

ήταν πιθανότατα ο πραγματικός λόγος που ο Ματ Ντρέναν είχε εμφανιστεί στο κατώφλι μου.

«Μου πέταξε ολόκληρη μπότα ιππασίας». Γέλασε πάλι. «Σαν τον Φέργκι. Θα μας ήταν χρήσιμη στα αποδυτήρια στο Χάμπουρι, τι λες; Άκου, Σκοτ, αυτή η γυναίκα έχει στόμα σαν γαμημένο καμινέτο. Όχι σαν την κοπελιά σου. Σάντρα τη λένε; Τι γλυκό κορίτσι. Τι δουλειά κάνει είπαμε;»

«Είναι ψυχίατρος, Ματ. Και τη λένε Σόνια».

«Α, μπράβο. Τρελογιατρός. Καλά μου φάνηκε γνωστός ο τρόπος που με κοίταζε. Σαν να είμαι ψυχάκιες».

«*Είσαι* ψυχάκιες, Ματ. Όλοι το ξέρουν αυτό».

Ο Ντρέναν χαμογέλασε και κούνησε το κεφάλι του σαν χαρούμενο κοπρόσκυλο – που έτσι κι αλλιώς ήταν, τουλάχιστον τον περισσότερο καιρό – και μετά άρχισε να τρίβει το κεφάλι του με μανία.

«Σε πέταξε πάλι έξω;»

«Ναι, ναι. Το κάνει αυτό. Έχουμε περάσει και πιο δύσκολα οι δυο μας. Θα τα βρούμε, πιστεύω. Θα μου πάρει τ' αυτιά και θα χρειαστεί να κοιμηθώ στο γκαράζ».

«Μου φαίνεται πως το έχει ήδη κάνει», είπα. «Να σου πάρει τ' αυτιά, δηλαδή. Έτρεξε αίμα, το βλέπω. Θες να βάλουμε τίποτα στην πληγή; Ένα λευκοπλάστη. Λίγη αντισηπτική κρέμα. Ένα φωτογράφο από τη *Sun*;»

«Όχι, ντάξει. Θα γιάνει. Η Τιφ με χτύπησε με μια μπότα ιππασίας, τίποτ' άλλο».

«Τα φυσιολογικά λοιπόν».

«Αρκετά φυσιολογικά, ναι».

Υπέρβαρος και με αρχές καράφλας, ο Ματ Ντρέναν ήταν η προσωποποίηση της δυστυχίας. Σκοτσέζος σαν κι εμένα, αλλά οι ομοιότητές μας τελειωναν εκεί· σχεδόν δηλαδή. Κοιτάζοντάς τον τώρα, δυσκολευόμουν να πιστέψω ότι λιγότερο από δέκα χρόνια πριν ήμασταν και οι δύο μέλη της ίδιας ομάδας, της Άρσεναλ.

Ένα σπασμένο πόδι είχε βάλει τέλος στην καριέρα του Ντρένο μόλις στα είκοσι εννιά του χρόνια, αφού όμως είχε προλάβει να σκοράρει πάνω από εκατό γκολ για τους Κανονιέρηδες και είχε καθιερωθεί ως ένας από τους ήρωες του Χάμπουρι. Ακόμα και σήμερα θα μπορούσε να εμφανιστεί στο Έμιρεϊτς και να κάνει όλο το πλήθος να τον ζητωκραυγάζει με το που θα πατούσε το πόδι του στο γρασίδι. Οι μπάσταρδοι ποτέ δεν έκαναν κάτι τέτοιο για μένα. Ακόμα και οι οπαδοί της Τότεναμ φαίνεται πως τον συμπαθούσαν, κι αυτό λέει πολλά. Από τότε που αποσύρθηκε όμως από το ποδόσφαιρο, η ζωή του είχε γίνει βιβλίο με όσες φορές τα είχε σκατώσει δημοσίως: πιωτό, κατάθλιψη, εθισμός στην κοκαΐνη και τα Νιούροφεν, τρεις μήνες στη στενή για οδήγηση υπό την επήρεια αλκοόλ και έξι μήνες για επίθεση κατά αστυνομικού – γι' αυτό το τελευταίο δεν μπορώ να τον κρίνω – ένα φλερτ με τη Σαϊεντολογία, μια σύντομη και ντροπιαστική καριέρα στο Χόλιγουντ, πτώχευση, ένα σκάνδαλο με στοιχήματα, ένα πικρόχολο διαζύγιο με την πρώτη του σύζυγο και, κατά τα φαινόμενα, ένας δεύτερος γάμος που διαλύεται· την τελευταία φορά που είχα νέα του, είχε εισαχθεί εθελοντικά στην Κλινική Πράιορι για άλλη μια φορά, ώστε να έρθει πάλι στον ίσιο δρόμο. Δεν υπήρχε βέβαια κανείς που να του έδινε έστω και μία στο εκατομμύριο να το πετύχει. Ήταν γνωστό τοις πάσι ότι ο Ματ Ντρέναν είχε στεγνώσει από αλκοόλ πιο πολλές φορές κι από πετσέτα στο Holiday Inn. Για όλους αυτούς τους λόγους, ο Ντρέναν ήταν ο μόνος ποδοσφαιριστής που την αυτοβιογραφία του τη θεωρούσα συναρπαστικό ανάγνωσμα και δεν εξαιρώ το δικό μου άθλιο βιβλίο. Μπροστά του ο Σιντ Μπάρρετ ήταν προϊστάμενος της συνόδου της Εκκλησίας της Σκοτίας. Τον αγαπούσα όμως σαν να ήταν – εντάξει, όχι η αδελφή μου, αφού δεν της πολυμιλάω αυτό τον καιρό, αλλά κάποιος πολύ σημαντικός στη ζωή μου.

«Πώς είναι λοιπόν; Δε μου απάντησες».

«Ο Ντιντιέ Κασέλ; Όχι καλά. Καθόλου καλά. Δε θα παίξει στο

υπόλοιπο της περιόδου, αυτό είναι σίγουρο. Κι αυτή τη στιγμή εσύ έχεις περισσότερες πιθανότητες να παίξεις ποδόσφαιρο από εκείνον».

Ο Ντρέναν ανοιγόκλεισε τα μάτια του, λες και κάτι τέτοιο ήταν μέσα στα όρια του δυνατού.

«Χριστέ μου, θα έδινα τα πάντα για να παίξω μια ολόκληρη σεζόν και πάλι».

«Το ίδιο λέμε όλοι, φίλε μου».

«Έστω έναν τελικό Κυπέλλου Αγγλίας. Μια μαγιάτικη, ηλιόλουστη μέρα. Να ακούγεται το “Μείνε στο πλευρό μου”.* Εμείς εναντίον μιας καλής ομάδας όπως η Τότεναμ ή η Λίβερπουλ. Στο Γουέμπλεϊ· όλα αυτά. Όπως ήταν κάποτε, πριν η Πρέμιερ Λιγκ, οι ξένοι και η τηλεόραση το γαμήσουν το πράγμα, το κάνουν δευτερεύον».

«Το ξέρω. Έτσι νιώθω κι εγώ».

«Και να σου πω την αλήθεια, έχω σκοπό να κάνω μια τελευταία εμφάνιση στο Γουέμπλεϊ που θα κάνει πάταγο. Και μετά θα αποσυρθώ».

«Ό,τι πεις, Ματ. Μπορείς να είσαι επικεφαλής της χορωδίας».

«Σοβαρά μιλάω».

Ο Ντρέναν σήκωσε το ουίσκι στα χείλη του, αλλά πριν φτάσει εκεί, έκανα μια έγκαιρη επέμβαση και το απομάκρυνα από τον κίνδυνο.

«Έλα. Το αμάξι είναι απ’ έξω. Θα σε αφήνα να κοιμηθείς εδώ, αλλά θα πεις όλα τα ποτά μου και θα αναγκαζόμουν να σε σύρω από το αυτί και να σε πετάξω έξω, γι’ αυτό λέω να σε πάω σπίτι τώρα. Ακόμα καλύτερα, γιατί να μη σε πάω κατευθείαν στην Πράιורי; Σε μισή ώρα, ούτε καν, θα είμαστε εκεί. Και ξέρεις τι; Θα πλη-

* «Abide With Me». Θρησκευτικός ύμνος από τον αγγλικανό Χένρι Φράνσις Λάιτ. Από το 1972 και μετά, ένα τμήμα του παίζεται στον τελικό του Κυπέλλου Αγγλίας, της πιο παλιάς ποδοσφαιρικής διοργάνωσης στον πλανήτη. (Σ.τ.Μ.)

ρώσω για την πρώτη σου εβδομάδα. Ένα αργοπορημένο χριστουγεννιάτικο δώρο από τον συμπαίχτη σου στους Κανονιέρηδες».

«Ίσως να πήγαινα, αλλά δε σε αφήνουν να διαβάξεις εκεί μέσα και ξέρεις πώς είμαι με τα βιβλία μου. Είναι η γαμημένη η βαρεμάρα, πρέπει να έχω κάτι να διαβάζω».

Σαν να ήθελε να στηριζέι τη δήλωσή του, κοίταξε ένα διπλωμένο βιβλίο στην τσέπη του σακακιού του, σαν να σιγούρευε ότι ήταν ακόμα εκεί.

«Γιατί το κάνουν αυτό; Γιατί δε σε αφήνουν να φέρνεις βιβλία;»

«Τα μουνόπανα πιστεύουν ότι αν διαβάζεις, δε θα βγεις από το καβούκι σου για να μιλήσεις για τα γαμημένα προβλήματά σου. Λες κι αυτό τα κάνει όλα καλύτερα. Προσπαθώ να ξεφύγω από τα προβλήματά μου, όχι να συγκρουστώ μαζί τους μετωπικά. Έτσι κι αλλιώς, πρέπει να πάω σπίτι, τουλάχιστον να πάρω πίσω το διαμαντένιο μου σκουλαρίκι. Έπεσε από το αυτί μου όταν με χτύπησε η Τιφ και το μαλακισμένο το σκυλί νόμισε ότι ήταν καραμέλα και το κατάπιε. Του αρέσουν πολύ οι καραμέλες. Και γι' αυτό τον κλείδωσα στην αποθήκη στον κήπο, για να αφήσω τη φύση να κάνει τη δουλειά της, με πιάνεις; Ελπίζω μόνο να μην τον έχει πάει κανείς βόλτα. Το σκουλαρίκι μού κόστισε έξι χιλιάρικά».

Γέλασα. «Κι εγώ που νόμιζα ότι όλες οι σκατοδουλειές στη Λόντον Σίτι ήταν δικές μου».

«Ακριβώς». Ο Ντρέναν χαμογέλασε και μετά ρεύτηκε δυνατά. «Μου αρέσει», είπε δείχνοντας τον πίνακα, πριν γυρίσει να κοιτάξει τριγύρω το δωμάτιο κουνώντας το κεφάλι του επαινετικά. «Μου αρέσουν όλα. Το σπίτι σου. Η κοπέλα σου. Τα κατάφερες, πονηρέ μπάσταρδε. Σε ζηλεύω, Σκοτ, αλλά χαίρομαι και για σένα. Μετά απ' όσα συνέβησαν, καταλαβαίνεις».

«Έλα, ρε χαμένε, πάμε. Θα σε πάω σπίτι σου».

«Μπα», είπε ο Ντρέναν. «Θα ανεβώ την Κινγκς Ρόουντ για να βρω ταξί. Αν είμαι τυχερός, ο ταξιτζής θα με αναγνωρίσει και θα με πάει δωρεάν. Αυτό συμβαίνει συνήθως».

«Κι αυτό είναι που θα σε βάλει πάλι στις εφημερίδες, όταν άλλος ένας ιδιοκτήτης παμπ σε πετάξει έξω με τις κλοτσιές». Τον έπιασα από τον αγκώνα. «Θα σε πάω με το αυτοκίνητο. Τέλος».

Ο Ντρέναν τράβηξε τον αγκώνα του από την παλάμη μου με δάχτυλα που ήταν ιδιαίτερα δυνατά και κούνησε το κεφάλι του. «Μείνε εδώ με τη γλυκούλα κοπελιά σου. Θα πάρω ταξί».

«Κατευθείαν σπίτι».

«Το υπόσχομαι».

«Τουλάχιστον άσε με να έρθω μαζί σου μέχρι πιο κάτω», έκανα.

Ανέβηκα με τον Ντρέναν την Κινγκς Ρούντ και σταμάτησα ένα ταξί. Πλήρωσα τον οδηγό προκαταβολικά και καθώς βοηθούσα τον Ντρέναν να μπει στο ταξί, έβαλα καμιά διακοσαριά λίρες στην τσέπη του παλτού του. Ήμουν έτοιμος να κλείσω την πόρτα, όταν γύρισε, μου έπιασε το χέρι και το κράτησε σφιχτά. Είδα δάκρυα στα χλομά, γαλάζια μάτια του.

«Ευχαριστώ, φίλε μου».

«Για ποιο πράγμα;»

«Που είσαι φίλος μου, υποθέτω. Τι άλλο υπάρχει για ανθρώπους σαν εμάς τους δυο;»

«Δε χρειάζεται να με ευχαριστείς γι' αυτό. Ειδικά εσύ, Ματ».

«Σ' ευχαριστώ, όπως και να 'χει».

«Άντε γαμήσου για το σπίτι σου τώρα, πριν πάω να φέρω το βιολί μου».

Ένας άντρας καθόταν στο πεζοδρόμιο μπροστά από το ATM. Του έδωσα είκοσι λίρες, αν και, ειλικρινά, θα ήταν καλύτερα αν του είχα δώσει διακόσιες. Ο τύπος μπροστά από το ATM ήταν τουλάχιστον νηφάλιος. Την ώρα που έβαζα τα χρήματα στην τσέπη του Ντρένο, ήξερα ήδη ότι έκανα λάθος, όπως ήξερα ότι έκανα λάθος που δεν τον πήγα ο ίδιος σπίτι, αλλά έτσι έχουν τα πράγματα ώρες ώρες· ξεχνάς πώς είναι όταν έχεις να κάνεις με μέθυσους, πόσο αυτοκαταστροφικοί μπορούν να γίνουν. Ειδικά ένας μέθυσος σαν τον Ντρένο.